

ZALÁN TIBOR

Változatok vonatzakatolásra

Visz a vonat elvisz előlem
 Nincsen magam mivel belőjem
 Szerem-szerelmem távolodik
 eső hull de idegen az is
 Padlásszoba hajló égbolttal
 Nem szól már dal arról ki voltam
 arról sem ki lehettem volna
 Ágyamban is én vagyok szolgál
 uram a hideg s az üresség
 Véremet veszik adom tessék

Véremet adom Veszik Tessék
 uram A hideg s az üresség
 agyamban is Én vagyok szolgál
 Arról nem szól ki Lettem volna
 a dal Csak arról aki voltam
 padlásszoba hajló égbolttal
 Eső Hull de idegen Az is
 szerelmem-szerem Távolodik
 Nincs mivel magamat belőjem
 Visz A vonat elvisz Előlem

Adom Tessék Véremet veszik
 Hideg és üresség Mindenütt
 szolgál Vagyok agyamban én is
 Arról most ki lehettem Mégis
 dal Szólj Arról nem Már kivoltam
 Hajló padlás Égszoba holttal
 Idegen az is De eső Hull
 Távol-szerem szerelmül tanul
 Maga ha nincs mivel belője
 Elvisz a vonat Visz Előle

***A lehető leghabálytalanabb
 alkalmi (alkalmatlan) szonett
 a hatvanéves Olasz Sándor nevére***

Oly korban éltél te is e földön,
 Lógott a férc, véres volt az öltöny,
 A hitből meg kilopták az eszmét,
 S biztosabb volt a létnél a nemlét.
 Záródó egek tartották ferdén

Sorsunk tábláját, melyre írva volt,
 Átmenet leszünk, tüntethető folt.
 Nagy dolgok romján kuncog a semmi,
 Dehogy is kell magunk összekenni,
 Országos ügyekben vérre menni...
 Rácsát rázza agyunkban a kobold.

Nagy dolgok meg akkor sem születnek,
 Amikor friss emberfogat vetnek
 Kősárkányok, s közben ránk nevetnek...